

По Гаю темному туга велика ходить:
Сокири й Топори затіяли войну,
Гай хочуть сплюндрувать і пущі всі пошкодить;
Война ся навела на дерево суму;
Дуби задумались, осики затремтіли,
І клен гнучкий, і в'яз із лиха вниз нагнувсь.
Аж ось Сокири вже в Гаю забрязкотіли,
І дуб найстарший усміхнувсь.
"Не бійтесь! — він гукнув.— Того я і жахався,
Як з топорищами сі навісні прийдуть,
Аж дерев'яний рід заліза одцурався!
Без дерева вони самі нас да не втнуть,
От-то було б... але — нехай йому абищо,
Якби з Сокирами прийшли і Топорища,
Тоді-то був би нам капут".
І справді, скільки тут Сокири не бряжчали,
Ні дубчика, ні липки не стяли
І тільки де-не-де що кору пописали
Да і додому з тим пішли.